

[Grove]

EF-landes vegne, og så bliver der lyttet til den danske stemme.

Det er også naturligt, at vi i Europa med tiden forstærker samarbejdet om forsvarspolitikken. Danmark er og skal stadig være i NATO, og det skal der ikke rokkes ved, og det bliver der heller ikke. Vi ønsker også fortsat at fastholde det tætte samarbejde med USA, men vi er også klar til at tage et større medansvar for vor egen sikkerhed her i Europa, og det lægger USA jo også op til.

Vi mener, dette samarbejde vil ske inden for Vestunionen, og at Danmark på det rette tidspunkt skal berede sig til at søge medlemskab, men da vi ikke stemmer om Vestunionen ved denne afstemning, så lad os tage den diskussion, når den bliver aktuel.

Vi taler herhjemme så meget om afgivelse af suveræniteten i forbindelse med traktatunderskrivelsen, og selvfølgelig afgiver vi suveræniteten. Det kan da vist ikke komme bag på nogen, at når vi får indflydelse på udviklingen i det fælles Europa, så får det fælles Europa også indflydelse på os. Men vi afgiver jo ikke suveræniteten ud i et tomrum. Vi får til gengæld andel i den suveræniteten, som alle de øvrige lande også afgiver. Ja, vi får egentlig langt mere igen, end vi giver afkald på, og hvis man skal have et samarbejde til at fungere, så må alle bøje sig mod hinanden. Jeg har svært ved at forstå, at det kan komme bag på nogen.

Man kan så diskutere, om vi afgiver lidt eller megen suveræniteten. Men da den kun afgives på helt konkrete og meget teknisk prægede områder, mener jeg ikke, afgivelsen af suveræniteten er betydelig.

Så ville jeg i øvrigt gerne, at vi i Danmark satte lidt mere perspektiv på den afgivelse af suveræniteten. Hvad betyder det egentlig? Ja, lad os se på, hvad det betyder for vort store naboland Tyskland at skulle afgive suveræniteten, for hvis der er noget land, der reelt kommer til at afgive suveræniteten, så er det jo Tyskland.

Lad mig nævne et eksempel. Det er muligt, at vi her i Danmark afgiver noget suveræniteten i Den Økonomiske og Monetære Union, men den suveræniteten har jo væsentligt bestået i, at vi kunne vente en halv time med at ændre renten, når Den tyske Forbundsbank satte den tyske rente op eller ned. Tyskland, der før var ene om at bestemme 12 landes pengepolitik, får nu kun 1 ud af 12 stemmer. Tyskland afgiver

stemmer, 11 stemmer, vi modtager 1, de andre lande ligeledes, og den suveræniteten er jeg da glad for at modtage. Specielt da den har som overskrift, at de 12 landes økonomiske samarbejde i centralbankmyndigheden skal bekæmpe inflation. Inflation og prisstigninger er jo til skade for borgerne og ikke mindst for pensionisterne.

Hvis der engang igen bliver økonomisk uro i verden, er vi nu 12 og senere flere lande til at bekæmpe inflationen her i Europa. Det var på høje tid, at det mål kom med i det europæiske samarbejde, og det sker den dag, hvor vi endeligt vedtager unionstraktaten.

Så er der al den snak om, at Folketinget fra-skriver sig sin selvstændighed, og at det må rette sig efter de store. Den kan vi nu godt putte i skuffen. Den melodi hører vi hver eneste gang, EF-samarbejdet skal forbedres, men nu duer den ikke længere. For den nye traktat bygger på åbenhed, på »landenes Europa« og på nærhedsprincippet.

Det er jo også derfor, Sverige har udtalt sin store tilfredshed med den nye traktat. Både regeringen og den socialdemokratiske opposition i Sverige går ind for unionstraktaten. Østrig og Finland ved, at det er den traktat, de skal underskrive, når de optages som medlemmer. Det er også den union, som Østeuropa formentlig ønsker hurtigst muligt at blive medlem af. Polen, Ungarn og Tjekkosllovakiet har afsluttet aftaler, hvor de sikrer sig på længere sigt at kunne søge medlemskab. Ikke til det nuværende EF, men til det EF, der findes til den tid, altså med den unionstraktat, vi skal vedtage her i Danmark.

Når Norden og alle disse lande har kurs mod unionen, så kan der jo heller ikke være tvivl om, at Danmark – og det tror jeg også den danske befolkning er klar til – vil stemme ja den 2. juni. Det anbefaler vi meget stærkt fra Det Konservative Folkeparti. Vi ønsker et stærkt Danmark i et samlet Europa, og det er jeg også sikker på at vi får.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det var jo virkelig en lokkemad, hr. Grove lagde frem på ja-sigernes vegne. Tænk, hr. statsminister Poul Schlüter skal have lov til i FN at tale på alle EF-landenes vegne! Kan hr. Grove så også garantere, at hr. statsminister